

BEN AARONOVITCH

MĚSÍC
NAD
SOHO

Ben Aaronovitch
Měsíc nad Soho

Z anglického originálu Moon over Soho
vydaného nakladatelstvím Gollancz
v Londýně roku 2011, přeložil Milan Žáček.

Ilustrace na obálce Kateřina Bažantová.
Grafická úprava obálky Martin Radimecký.
Sazba Petr Teichman.

Odpovědný redaktor Richard Klíčník.

Korektury Ludmila Böhmová.

Technický redaktor Milan Dorazil.

V roce 2016 vydalo nakladatelství ARGO,
Milíčova 13, 130 00 Praha 3,
www.argo.cz, argo@argo.cz,
jako svou 2 851. publikaci, 59. svazek edice FANTASTIKA.

První vydání.

Vytiskla Těšínská tiskárna.

ISBN 978-80-257-1746-2

Aktuality o našich titulech můžete sledovat na www.facebook.com/argo.cz

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS
sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice
tel. 226 519 383
e-mail: odbyt@kosmas.cz
www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví www.kosmas.cz

Tělem i duší

Je smutným faktem moderního života, že když jedete dostatečně dlouho, dříve či později musíte nechat Londýn za zády. Pokud míříte na severovýchod po hlavní silnici A12, přijedete do Colchesteru, prvního hlavního města římské Británie a prvního města, které spálila ta rudovlasá výtržnice z Norfolku známá jako Boudica. Tohle všechno jsem věděl, protože jsem v rámci své latinské průpravy právě četl Tacitovy *Letopisy*. Tacitus se o revoltujících Britech vyjadřuje s překvapivou účastí a ostře kriticky vystupuje proti nepřipravenosti římských generálů, kteří *mysleli více na to, co je příjemné než účelné*. Klasicky vzdělaní bezzubí géniové, kteří dnes velí britské armádě, si tuto výtku zjevně vzali k srdci, protože Colchester je v současnosti domovem jejich nejostřílenějších vojáků – výsadekoveho pluku. Poněvadž jsem coby policista v zácvičku strávil mnoho nocí potyčkami s řadovými vojáky na Leicester Square, dal jsem si pozor, abych zůstal na hlavní silnici a městu se po obchvatu vyhnul.

Za Colchesterem jsem zamířil na jih a s pomocí GPS v mobilu jsem najel na silnici číslo B1029, po níž jsem ujížděl klínkem souše vmáčknutým mezi řeku Colne a Flag Creek. Na konci silnice se rozkládalo město Brightlingsea, které lemovalo pobřeží – jak mi vždycky říkala Lesley – jako hromádka haraburdí po opadnutí přílivu. Vlastně mi to tam až tak hrozné nepřipadalo. V Londýně přšelo, ale za Colchesterem jsem vjel pod jasnou modrou oblohu a řady udržovaných viktoriánských domků táhnoucí se k moři ozářilo slunce.

Najít, kde bydlí Mayovi, nebylo nic obtížného: cihlový pseudoedvardovský domek ze sedmdesátých let minulého století, opatřený lucerničkou a kamínkovou omítkou, téměř odpovídal svým dávnějším předobrazům. U vstupních dveří navíc visel z jedné strany košík s modrými květinami, na druhé straně se skvělo domovní číslo na keramické tabulce

ve tvaru plachetnice. Zastavil jsem a podíval se do zahrady: u okrasného ptačího koupadla postávali trpaslíci. Nadechl jsem se a zazvonil.

Zevnitř se okamžitě ozvalo sborové ženské ječení. Přes napodobeninu vitrážového skla ve dveřích jsem na opačném konci chodby rozeznával nezřetelné postavy, které pobíhaly sem a tam. Jedna z nich zavřískla: „To je tvůj kluk!“, na což ji jiná postava okřikla, aby byla zticha, a další ji polohlasem pokárala. Chodbou se začala blížit bílá šmouha, až vyplnila celou prosklenou plochu. O krok jsem poodstoupil a dveře se otevřely. Ve dveřích stanul Henry May – Lesleyin otec.

Byl to rozložitý muž, jemuž se řízením velkých nákladáků a nošením těžkých věcí rozšířila ramena a zmohutněly ruce. Přemíra snídání v motorestech a časté vysedávání po hospodách mu kolem pasu nasadily pneumatiku. Měl hranatý obličej a zvětšující se kouty řešil tím, že si vlasy holil na hnědé chmýří. Měl modré a chytré oči. Lesley měla oči po tátovi.

Jelikož měl čtyři dcery, ovládal mistrně rodičovskou zlověstnost a já musel potlačit nutkání zeptat se ho, jestli by si Lesley mohla jít ven hrát.

„Ahoj, Petere.“

„Dobrý den, pane Mayi,“ odpověděl jsem.

Nijak se neměl k tomu, aby uvolnil vstup do domu, a ani mě nepozval dál.

„Lesley bude za minutku venku,“ ujistil mě.

„Je v pořádku?“ zeptal jsem se. Byla to hloupá otázka a Lesleyin táta sebe ani mě neztrapnil tím, že by se na ni pokoušel odpovědět. Uslyšel jsem, jak někdo schází ze schodů, a sebral jsem všechny síly.

Jak řekl doktor Walid, měla vážně poškozenou horní čelist, nosní hřbet a dolní čelist i s jejím ramenem. A ačkoliv újmu přestála většina svaloviny a šlach v podkoží, chirurgové z univerzitní nemocnice nebyli s to zachránit značnou část kožního povrchu. Lesley dočasně implantovali takzvaný scaffold neboli jakési lešení, které jí umožňovalo dýchat a přijímat potravu, a měla naději, že by jí mohla pomoci částečná transplantace obličejů – pokud by se našel vhodný dárce. Jelikož jí trosky čelisti v současnosti držela pohromadě jemná spleť hypoalergenního kovu, mluvení nepřipadalo v úvahu. Doktor Walid řekl, že jakmile kosti dostatečně srostou, mohli by čelisti navrátit funkčnost natolik, aby Lesley byla opět schopna řeči. Mně se to však zdálo trochu nejisté. Ať vidíte cokoli, vysvětloval, dívejte se tak dlouho, jak budete potřebovat, abyste si na to zvykl, abyste to akceptoval, a potom pokračujte, jako by se nic nezměnilo.

„Tady je,“ řekl Lesleyin táta a pootočil se, aby se kolem něj mohla promáčknout štíhlá postava. Měla na sobě modrobíle pruhovanou mikinu s nasazenou kapucí a tak silně utaženou šňůrkou, že se jí pod kapucí ztrácelo čelo i brada. Dolní část obličeje jí halil šátek se sladěným modrobílým vzorem a oči jí zakrývaly nemoderní velké sluneční brýle, které, jak jsem tušil, ukořistila z máminy zásuvky se zapomenutým oblečením. Upíral jsem na ni oči, ale nebylo na ní nic vidět.

„Mělas říct, že jdem vykrást banku,“ nadhodil jsem, „vzal bych si kuklu.“

Věnovala mi znechucený pohled – poznal jsem to podle toho, jak naklonila hlavu a jak jí ustrnula ramena. Cítil jsem, jak mi poskočilo srdce, a zhluboka jsem se nadechl.

„Chceš se jít teda projít?“ zeptal jsem se.

Kývla na tátu, pevně mě chytila za paži a odvedla od domu.

Zatímco jsme odcházeli, cítil jsem na zádech oči jejího táty.

Pokud nepočítáte výrobu lodí a lehké strojírenství, Brightlingsea není hlučné město, a to ani v létě. Nyní, dva týdny po skončení letních prázdnin, v něm panovalo téměř ticho, které jen občas přerušilo projíždějící auto a zaskřehotání racka. Nic jsem neříkal, dokud jsme nepřešli High Street, kde si Lesley z kabelky vytáhla policejní zápisník, otevřela ho na poslední stránce a ukázala mi ho.

Cos dělal? napsala na stránku černou propiskou.

„Ani se neptej,“ opáčil jsem.

Několika gesty mi dala dostatečně na srozuměnou, že to vědět chce.

Takže jsem jí řekl o tom chlapíkovi, kterému ukousla ptáka žena se zuby v pochvě, což Lesley podle všeho pobavilo, a o zvěstech, že vrchního inspektora Seawolla vyšetřuje policejní inspekce v souvislosti s jeho chováním během výtržností v Covent Garden, což ji naopak nepobavilo. Neřekl jsem jí o tom, že Terrence Pottsley, jediná další oběť přeživší účinek kouzla, které poškodilo i její tvář, spáchal sebevraždu, jen co ho jeho příbuzní na chvíli spustili z očí.

Nešli jsme rovnou k pobřeží. Lesley mě vedla zadem po Oyster Tank Road a přes travnaté parkoviště, kde na přívěsech spočívaly řady malých plachetních člunů. Ostrý vítr od moře jim sténal v takeláži a rozcinkával kovové součásti, jako by to byly kravské zvonce. Ruku v ruce jsme se proplétali mezi čluny, až jsme nakonec došli na větrem bičovanou asfaltovou promenádu. Na jedné straně se po betonových schodech scházelo na pláž, kterou na úzké pásy porcovaly zpuchřelé vlnolamy; na druhé straně stála

řada pestrobarevných bud. Většina byla pevně uzavřená, ale viděl jsem i jednu rodinu odhodlanou prodloužit si léto, dokud to jen půjde; rodiče v závětrí dveří popíjeli čaj, zatímco děti na pláži proháněly fotbalový míč.

Mezi koncem plážových bud a venkovním bazénem se táhl travnatý pás s přístřeškem, kde jsme se konečně posadili. Byl postavený ve třicátých letech, v době, kdy lidé měli v souvislosti s britským podnebím realistická očekávání, a byl dostatečně bytelný, aby mohl posloužit i jako protitankový zátaras. Našli jsme se si místo v závětrí na lavici, která se táhla podél zadní stěny přístěnku. Vnitřní prostor zdobila nástěnná malba nábreží: modrá obloha, bílá oblaka, červené plachty. Nějaký mamlas přes oblohu nasprejoval písmena BMX a na boční stěně byl neuměle vvedený seznam jmen – Brooke T., Emily B. a Lesley M. Nacházela se přesně na místě, kam je mohl napsat znužený teenager rozvalený v rohu lavice. Člověk nemusel být polda, aby pochopil, že právě sem se chodí poflakovat místní omladina z onoho obtížně zvládnutelného pásma mezi věkovou hranicí trestní odpovědnosti a věkovou hranicí pro legální konzumaci alkoholu.

Lesley si z kabelky vytáhla jakýsi klon iPadu a zapnula ho. Někdo v jejích rodině musel být počítačově gramotný. Víím, že Lesley to nebyla, protože dotyčný jí nainstaloval řečový syntezátor. Lesley ťukala do tlačítka a zařízení za ni mluvilo. Byl to jednoduchý model s americkým přízvukem, díky němuž zněla jako autistický surfař, ale minimálně jsme mohli vést téměř normální rozhovor.

Neobtěžovala se s nezávaznými řečmi. „Spraví to kouzlo?“ zeptala se.

„Myslel jsem, že o tom s tebou doktor Walid mluvil.“ Téhle otázky jsem se bál.

„Ty řekni.“

„Cože?“

Lesley se naklonila nad tabletem a prstem něco soustředěně vytukávala na displeji. Napsala několik řádků, načez zmáčkla tlačítko OK. „Chci to slyšet od tebe,“ pronesl iPad.

„Proč?“

Opět OK: „Protože ti důvěřuju.“

Nadechl jsem se. Kolem přístřešku se na elektrických skútrech prohna-la skupinka penzistů. „Pokud víím, magie funguje ve stejném rámci fyzikálních zákonů jako všechno ostatní,“ řekl jsem.

„Co kouzla učiní,“ prohlásil iPad, „můžou i odčinit.“

„Když si popálíš ruku ohněm nebo elektrinou, pořád máš na ruce popáleninu – řešíš to pomocí obvazů, mastí a takových věcí. Nepoužiješ na to další elektrinu nebo další oheň. Tobě...“

... kůži a svaly na obličejí zdeformoval jeden zkrvvenej zloduch – rozdrtil ti čelist a všechno to dál drželo pohromadě díky kouzlům, a když přestala účinkovat, obličej ti odpadl... celá ta tvoje krásná tvář. Byl jsem u toho; díval jsem se na to. A nic jsem s tím nemohl udělat.

„Nemůžeš si jen tak přát, aby se to odestálo.“

„Víš o tom všechno?“ zeptal se iPad.

„Ne,“ odpověděl jsem. „A myslím, že všechno neví ani Nightingale.“

Dlouho mlčky a bez hnutí seděla. Chtěl jsem ji obejmout, ale nevěděl jsem, jak by mohla zareagovat. Už jsem k ní chtěl natáhnout ruku, když tu pokývala hlavou a opět uchopila iPad.

„Předved' mi to,“ řekl tablet.

„Lesley...“

„Předved' mi to,“ několikrát udeřila do tlačítka *Repeat*. „Předved' mi to, předved' mi to, předved' mi to...“

„Počkej,“ ohradil jsem se a sáhl po iPadu, ale odtáhla ho z dosahu.

„Musím vytáhnout baterky,“ řekl jsem jí, „jinak působením těch kouzel vybuchnou mikročipy.“

Lesley přístroj otočila, pootevřela ho a vytáhla baterii. Já sám jsem si po zničení pěti telefonů v řadě dovybavil svůj nejnovější samsung hardwareovým vypínačem, díky němuž mu už nic nehrozilo, ovšem za cenu, že kryt byl přichycený gumičkami. Když můj mobil Lesley uviděla, otřásla se a zvláště zafrkala, což byl u ní patrně výraz smíchu.

Vytvořil jsem si v duchu tvar příslušné formy, otevřel jsem ruku a vyvolal pasvětlo. Nic velkého, bylo ale dostatečně silné na to, aby se z něj šířil bledý přísvit, jenž se odrážel v Lesleyiných slunečních brýlích. Už se přestala smát. Ruku jsem opět zavřel a světlo zhaslo.

Lesley se na mou pěst ještě chvíli dívala a potom udělala totéž gesto, dvakrát ho zopakovala, pomalu a metodicky. Když se nic nestalo, vzhlédla ke mně a já vytušil, že se pod brýlemi a šátkem mračí.

„Není to tak jednoduché,“ řekl jsem. „Měsíc a půl jsem to každé dopoledne čtyři hodiny trénoval a je to jen začátek, první věc, co se musíš naučit. Už jsem ti říkal o latině, řečtině...?“

Chvíli jsme mlčky seděli, pak mě dloubla do ruky. Povzdechl jsem si a vyvolal další pasvětlo. Už jsem to uměl prakticky i ve spánku. Gesto

napodobila, a nic se nestalo. S tou dobou, kterou je třeba věnovat učení, to myslím naprosto vážně.

Penzisté na elektrických skútrech se vrátili, tentokrát si na nábřeží dávali závody. Zhasl jsem světlo, ale Lesley dál rukou dělala příslušné pohyby, které však byly s každým dalším pokusem netrpělivější. Snášel jsem to, dokud to šlo, ale pak jsem jí ruku sevřel a přiměl ji, aby s tím přestala.

Krátce poté jsme se vydali na cestu zpátky k jejímu domovu. Když jsem stanul přede dveřmi, poplácala mě po ruce, vkročila dovnitř a zabouchla mi před nosem. Přes vitráž jsem sledoval, jak se její nezřetelná postava rychle vzdaluje chodbičkou, a potom zmizela.

Chystal jsem se udělat čelem vzad, když se dveře opět otevřely a ven vyšel její táta.

„Petere,“ začal. Muži jako Henry May mají s rozpaky vždycky potíže, a tak je ani dobře neskrývají. „Myslel jsem, že bysme si mohli dát čaj – na High Street je jedna kavárna.“

„Díky,“ já na to, „ale musím se vrátit do Londýna.“

„Aha,“ přistoupil ke mně. „Lesley nechce, abys ji viděl bez masky...“ Neurčitě mávl rukou směrem k domu. „Víš, že jestli půjdeš dovnitř, bude si ji muset sundat, a prostě nechce, abys ji viděl. Rozumíš tomu, že?“

Přikývl jsem.

„Nechce, abys viděl, jak je to hrozný.“

„Jak je to hrozný?“

„Hroznější už to asi ani být nemůže,“ řekl Henry.

„To je mi líto.“

Henry pokrčil rameny. „Chci jen, abys věděl, že tě neposíláme pryč,“ ujistil mě. „Není to trest nebo něco takového.“

Ale oni mě pryč posílali, takže jsem se rozloučil, nasedl do jaguaru a vyrazil do Londýna.

Jen co se mi podařilo najet zpátky na A12, zavolal mi doktor Walid, že prý chce, abych se přijel podívat na jedno tělo. Sešlápl jsem plyn. Byla to práce, a za to jsem byl vděčný.

V každé nemocnici, kterou jsem kdy navštívil, se vznáší tentýž zápach – odér dezinfekce, zvratků a smrtelnosti. Univerzitní nemocnice byla úplně

nová, nestála ještě ani deset let, ale tento puch se do ní už začínal pozvolna vkrádat, tedy paradoxně s výjimkou suterénu, kde se přechovávala mrtvá těla. V podzemí se nátěr na stěnách stále leskl čerstvostí a světlemodré linooleum vám stále vrzalo pod nohama.

Vchod do márnice byl v polovině dlouhé chodby ověšené snímky staré Middlesexské nemocnice z časů, kdy fakt, že si lékaři umývali mezi jednotlivými pacienty ruce, představoval absolutní špičku lékařské vědy. Vstup střežily dvojce elektronicky uzamykatelné požární dveře, opatřené výstrahou: Nepovolaným vstup zakázán STOP Pouze pro zaměstnance márnice. Další nápis mi přikazoval zmáčknout bzučák na dveřním telefonu, což jsem učinil. Reproduktoř něco zakvílel, a pro případ, že to měla být otázka, nahlásil jsem, že jsem konstábl Peter Grant a jdu za doktorem Walidem. Ozvalo se další zakvílení, čekal jsem a nakonec mi dveře otevřel sám doktor Abdul Haqq Walid, světově proslulý gastroenterolog, kryptopatolog a praktikující Skot.

„Zdravím, Petere,“ pravil. „Jak se má Lesley?“

„Řekl bych, že to jde.“

Márnice byla uvnitř v podstatě stejná jako zbytek nemocnice, jen si tu míň lidí stěžovalo na stav veřejné zdravotní služby. Doktor Walid mě provedl kolem ostražky na recepci a představil mě dnešní mrtvole.

„Kdo to je?“ zeptal jsem se.

„Cyrus Wilkinson,“ vysvětloval. „Předevčím se zhroutil v hospodě na Cambridge Circus, záchranka ho převezla na úrazovku, po příjezdu byl prohlášen za mrtvého a byl poslán k nám na rutinní pitvu.“

Chudák Cyrus Wilkinson nevypadal zas tak špatně, samozřejmě kromě řezu ve tvaru písmene Y, který ho otevřel od hrudi po rozkrok. Doktor Walid se mu už našťestí prohrabal v orgánech a zašil ho dřív, než jsem se za nimi dostavil. Byl to běloch, zachovalý chlapík kolem pětáctiřiceti s náznakem pivního břicha, ale stále s poměrně vyvýšenými svaly na ruce a nohou. Šacoval bych ho na rekreačního běžce.

„A tady dole skončil proč...?“

„No, vykazuje známky gastritidy, pankreatidy a cirhózy jater,“ řekl doktor Walid. Tomu poslednímu jsem rozuměl i já.

„Byl to piják?“ zeptal jsem se.

„Mimo jiné,“ odpověděl doktor Walid. „Trpěl silnou chudokrevností, což mohlo souviset s jeho jaterními potížemi, ale spíš to vypadá na to, co si spojuji s nedostatkem B12.“

Opět jsem na chvílku pohlédl na mrtvé tělo. „Má dobrý svalový tonus,“ nadhodil jsem.

„Býval hodně fit,“ řekl doktor Walid. „Ale zdá se, že poslední dobou to s ním šlo z kopce.“

„Drogy?“

„Provedl jsem všechny rychlotesty, a nic. Výsledky ze vzorků vlasů dostanu až za pár dní.“

„Jaká byla příčina smrti?“

„Srdeční selhání. Objevil jsem znaky dilatační kardiomyopatie,“ pokračoval doktor Walid. „K ní dochází, když se srdce zvětšuje a nedokáže řádně vykonávat svou práci. Ale myslím, že včera večer ho zabil akutní infarkt myokardu.“

To byl další pojem, který jsem poznával z výuky na téma „co dělat, když se vám ve vazbě zničehonic složí podezřelý“, kterou nám servírovali v Hendonu. Jinak řečeno, padl za oběť srdeční příhody.

„Čili přirozené úmrtí?“ zeptal jsem se.

„Zdánlivě ano,“ přisvědčil doktor Walid. „Jenže on ve skutečnosti nebyl dost nemocný na to, aby jen tak umřel. I když se samozřejmě stává, že lidé jen tak zkolabují a umřou.“

„A jak tedy víte, že může zajímat zrovna nás?“

Doktor Walid mrtvého muže poplácal po rameni a mrkl na mě. „Abyste to zjistil, budete se muset podívat z větší blízkosti.“

K mrtvolám se přibližuji nerad, ani k tak neokázalým, jako byl Cyrus Wilkinson, a tak jsem doktora Walida napřed požádal o masku s filtrem a oční chrániče. Jakmile jsem vyloučil, že bych se těla mohl být jen náhodou dotknout, opatrně jsem se sklonil, až jsem tváří spočinul v jeho těsné blízkosti.

Vestigia jsou otisky, které kouzla zanechávají na fyzických předmětech. Hodně se podobají smyslovým dojmům, jako jsou vzpomínky na nějakou vůni nebo zvuk, který jste někdy zaslechli. Nejspíš něco takového pocítíte stokrát za den, ale všechno se vám smíchá se vzpomínkami, bdělým sněním, a dokonce i vůněmi, které právě cítíte, a zvuky, které právě slyšíte. Některé věci, třeba kameny, nasávají všechno, co se kolem nich děje, i když to nemá s kouzly skoro nic společného – právě to dodává starým domům jejich charakter. Jiné objekty, třeba lidská těla, jsou v uchovávaní jakýchkoliv *vestigíí* úplně marná – k tomu, aby se něco otisklo na mrtvole, je třeba magický ekvivalent exploze granátu.

Takže mě tak trochu překvapilo, když jsem uslyšel, že tělo Cyruse Wilkinsona hraje sólo na saxofon. Melodie se linula z doby, kdy byla všechna rádia ještě vyrobena z bakelitu a foukaného skla, a spolu s ní přivanula i vůně řezaného dřeva a cementového prachu jakoby z prodejny stavebnin. Setrval jsem nad Cyrusem dost dlouho, abych si byl jistý, že jsem melodii náležitě identifikoval, a potom jsem odstoupil.

„Jak jste si toho všiml?“ zeptal jsem se.

„Prověřuji všechna náhlá úmrtí,“ odpověděl doktor Walid. „Co kdyby náhodou. A připadalo mi to jako jazz.“

„Poznal jste i tu skladbu?“

„To zas ne. Mě užije výhradně na progresivní rock a romantiky z devatenáctého století. Vy ano?“

„Je to ‚Body and Soul‘, ‚Tělem i duší‘. Někdy ze třicátých let.“

„Kdo to hrál?“

„Vlastně všichni. Je to jedna z velkých jazzových klasik.“

„Na jazz se umřít nedá, že ne?“

Vzpomněl jsem si na Fatse Navarra, Billie Holidayovou a Charlieho Parkera, kterého koroner po smrti omylem považoval za člověka, kterému je dvakrát víc než ve skutečnosti.

„Víte,“ řekl jsem, „myslím, že zjistíte, že dá.“

Jazz určitě udělal vše, co bylo v jeho silách, aby dostal i mého otce.

Takové *vestigium* na tělo nedostanete bez nějakého významného magického příčinění, což znamenalo, že buď někdo provedl něco magického panu Wilkinsonovi, nebo kouzla používal on sám. Civilistům, kteří pracují s magií, Nightingale říkal „praktici“. Podle něj takový praktik, byť amatérský, často zanechává důkazy o své „praxi“ ve své domácnosti, takže jsem vyrazil přes řeku na adresu uvedenou na řidičském průkazu pana Wilkinsona, abych zjistil, zda se na ní vyskytuje někdo, kdo ho miloval do takové míry, aby ho zabil.

Cyrus Wilkinson bydlel v dvoupodlažním edvardovském řadovém domku na té „správné“ straně Tooting Bec Road. Bylo to území VW Golfů, mezi nimiž mělo místo několik audi a BMW, aby trochu pozvedla místní úroveň. Zaparkoval jsem na žluté čáře a zbytek cesty šel pěšky.

Zaujala mě jedna Honda Civic zářivě oranžové barvy – nejenže to byl model s tím ubohým motorem 1.4 VTEC, ale za volantem seděla jakási žena s pohledem upřeným na adresu, k níž jsem mířil. Než jsem otevřel branku, zapamatoval jsem si model tohoto auta, pak jsem přešel po krátkém chodníku a zazvonil u dveří. Do nosu mi na okamžik zavanula vůně rozlámaného dřeva a betonový prach, ale pak už se dveře otevřely a já ztratil zájem o cokoliv jiného.

V plandavém blankytně modrém vlněném svetříku byla nmoderně vlnadná, baculatá a sexy. Měla bledou, hezkou tvář a rozčuchané hnědé vlasy, které by jí splývaly do poloviny zad, kdyby je neměla v týlu neuměle svázané. Zadávala se na mě čokoládově hnědýma očima a její velká ústa s plnými rty byla v koutcích svěšená. Zeptala se mě, kdo jsem, a já se identifikoval.

„A co pro vás můžu udělat, pane konstáble?“ zeptala se. Hovořila s naltolik vybroušeným přízvukem, že téměř působil jako parodie; když mluvila, úplně jsem čekal, kdy zpoza rohu vybafne profesor Higgins.

„Je tohle dům pana Cyruse Wilkinsona?“ zeptal jsem se.

„Obávám se, že spíše byl, pane konstáble.“

Zeptal jsem se jí, co je zač – zdvořile.

„Simone Fitzwilliamová,“ řekla a napřáhla ruku. Automaticky jsem ji stiskl, měla hebkou, teplou dlaň. Ve vzduchu jsem ucítil zimolez. Zeptal jsem se, zda můžu dovnitř, a ona ustoupila, aby mě pustila dál.

Dům byl postavený pro příslušníky ambiciózní nižší střední třídy, takže chodba byla úzká, ale s dobrými proporcemi. Stále v ní však byly původní černé a bílé dlaždice a ošuntělá, ale starožitná dubová skříň. Simone mě zavedla do obývacího pokoje. Všiml jsem si, že pod černými legínami má robustní, avšak hezky tvarované nohy. Dům prošel standardním gentrifikačním procesem: obývací se propojil s jídelnou; původní dubová prkna podlahy byla obroušena, nalakována a zakryta koberečky. Nábytek vypadal jako z obchodů John Lewis – drahý, pohodlný a nenápaditý. Plazmová televize byla konvenčně velká a s připojeným set top boxem od Sky a přehrávačem Blu-ray; na nejbližších policích byla seřazena DVD, nikoliv knihy. Nad místem, kde by stál krb, kdyby ho někdo v průběhu uplynulých sta let nevyboural, visela reprodukce Monetova obrazu.

„Jaký jste měla vztah k panu Wilkinsonovi?“ zeptal jsem se.

„Byl to můj milenc.“